

Sygnatura akt VI Ka 263/20

Sygnatura akt VI Kz 134/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 lipca 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Tokarczyk

Sędziowie: Arkadiusz Łata (spr.)

Krzysztof Ficek

Protokolant Aleksandra Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.

przy udziale Ryszarda Filipowicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G.

sprawy

1. **K. D.** ur. (...) w R.

syna D. i E.

oskarżonego z art. 160 § 2 kk

2. **S. T.** ur. (...) w B.

syna Z. i K.

oskarżonego z art. 160 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, a nadto zażalenia pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych na rozstrzygnięcie o kosztach

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 10 stycznia 2020 r. sygnatura akt VI K 1012/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk

1. zmienia punkt 4 zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż w miejsce dotychczasowego rozstrzygnięcia:

a) zasądza od oskarżonych: K. D. i S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. kwoty po 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika z wyboru,

b) zasądza od oskarżonych: K. D. i S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego O. M. kwoty po 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika z wyboru,

c) zasądza od oskarżonych: K. D. i S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego F. M. kwoty po 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika z wyboru;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na każdego z nich część wydatków za postępowanie odwoławcze – w kwotach po 10 zł (dziesięć złotych) i wymierza im opłaty za II instancje w kwotach po 100 zł (sto złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 263/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 10 stycznia 2020 roku - sygn. akt VI K 1012/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego K. D. :</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, wbrew zawartości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, że :</p> <p>- K. S. (1) nie miała w dacie czynu zdolności do podejmowania samodzielnych decyzji w postaci zgody na dalszą hospitalizację,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- stan zagrożenia dla życia i zdrowia K. S. (1) był wiadomy oskarżonemu,</p> <p>- oczekiwane zachowanie oskarżonego w okolicznościach sprawy polegało na dalszej przymusowej hospitalizacji i leczeniu pokrzywdzonej w (...)Szpitalu (...) w P.,</p> <p>- do obowiązków lekarza, z których mógł się wywiązać w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy należało również zapewnienie przymusowego transportu pokrzywdzonej do szpitala dysponującego oddziałem neurochirurgii</p> <p>skutkujący wadliwym przypisaniem oskarżonemu popełnienia przestępstwa z artykułu 160 § 1 i 2 kk.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uprawniał - wbrew odmiennemu stanowisku obrońcy - do uznania, iż pacjentka K. S. (1) w trakcie pobytu w Izbie Przyjęć (...) w P. pozostawała w stanie niezdolności do podejmowania świadomych decyzji, co upoważniało z kolei do dokonywania wobec niej działań leczniczych w braku zgody wymienionej.</p> <p>W pierwszym rzędzie do powyższych wniosków uprawniał stwierdzony w drodze tomografii komputerowej stopień i zakres urazów pokrzywdzonej (jakie to badanie zlecił sam oskarżony K. D., a zatem z całą pewnością znany oskarżonemu), wyrażający się krwiakiem przymózgowym</p>		

prawej półkuli mózgu, krwotocznym stłuczeniem prawego płata czołowego, uogólnionym zanikiem mózgu i mózdzku, złamaniem kości potylicznej po stronie prawej.

Po wtóre - relacje świadków mających wówczas bezpośredni kontakt z K. S. (1). Zeznania B. K. wskazywały na zupełny brak po stronie pokrzywdzonej wszelkiej racjonalnej oceny rzeczywistości, brak reakcji na tłumaczenia lekarza o konieczności dalszych konsultacji medycznych, zagrożeniu życia, prawdopodobieństwie potrzeby podjęcia zabiegu operacyjnego. Identyfikacja - depozycje D. N., która charakteryzowała świadomość S. (1) w kategoriach: "jakby nie rozumiała ona, co się do niej mówi, jakby nie kontaktowała "

Nie ulegało oczywiście najmniejszych wątpliwości, że pacjentka zachowywała się wulgarnie, obrzucała wszystkie praktycznie obecne osoby, łącznie z personelem medycznym ordynarnymi wyzwiskami. Naprowadzone wyżej zachowania pacjentki, stan psychiczny opisany przez świadków, co dostrzegał ponad wszelką wątpliwość również i oskarżony, w powiązaniu z jego wiedzą w kwestii rodzaju i rozległości stwierdzonych u K. S. (1) urazów wewnątrzczaszkowych, jak też, co do faktu że pozostawała ona pod silnym wpływem alkoholu (2,56 promila) - kompletnie wykluczały wniosek, by K. S. (1) była zdolna do podjęcia świadomej i odpowiedzialnej decyzji w zakresie dalszego toku leczenia (a w istocie - zaniechania dalszego leczenia). Zwłaszcza, gdy oskarżony zasadnie przewidywał realną możliwość pogorszenia się stanu zdrowia wymienionej i zaordynował konieczność najmniej dalszych

konsultacji neurochirurgicznych - niemożliwych do przeprowadzenia w warunkach placówki w P..

Poza ocenami opartymi o elementarne przesłanki wiedzy i doświadczenia życiowego, dobitnie przeciwko odmiennym tezom K. D. przedstawianym w toku procesu, a powielanym przez obrońcę - przemawiała interdyscyplinarna opinia sądowo - lekarska (vide : 167 verte - 168), gdzie jednoznacznie wskazano nieprawidłowość w określeniu stanu świadomości pokrzywdzonej - w wykonaniu oskarżonego - " jako świadomości pełnej, w której pacjentka zdawała sobie w pełni sprawę ze swego stanu zdrowia " oraz była zdolna "ocenić konsekwencje odmowy leczenia". Wedle powyższej opinii, w przedmiotowych realiach faktycznych lekarz winien był uznać, iż "poczytalność pacjentki była zniesiona (...), nie mogła ona samodzielnie podejmować decyzji, co do swego dalszego leczenia (...), powinna być, nawet przy użyciu środków przymusu (...) poddana dalszej obserwacji szpitalnej".

Biegli sporządzający wspomnianą opinię mieli oczywiście w polu widzenia również i zeznania złożone przez obu oskarżonych w charakterze świadków. Dowód ów był przeprowadzony nim doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. Wada powyższa w żadnej mierze nie wpłynęła jednak na ukształtowanie przez biegłych błędnego stanowiska, ponadto została konwalidowana w następstwie wyjaśnień K. D. i S. T. (jako podejrzanych i oskarżonych), w ramach których potwierdzili oni wszystkie te okoliczności wynikające z ich wcześniejszych zeznań --cytowane w opinii. Co

najistotniejsze jednak, biegli w opiniach uzupełniających (vide : k - 173, 243 - 244, 323 - 324) autorytatywnie wypowiedzieli się, iż podstawę ich wniosków stanowił całościowy obraz postępowania każdego z oskarżonych wynikający tak z relacji świadków zdarzenia, lecz przede wszystkim ocena kliniczna stanu pacjentki i wyniki jej badań obrazowych oraz laboratoryjnych utrwalone w dokumentacji medycznej. Same tylko zeznania K. D., a następnie S. T. nie były zaś taką podstawą i w konsekwencji ich brak nie doprowadziłby do zmiany końcowych konkluzji.

Odnosząc się jeszcze do wywodów obrońcy, w rozpatrywanym przypadku w oczywisty sposób nie chodziło o sytuację zniesionej całkowicie poczytalności pacjentki - w rozumieniu ustawy karnej, lecz o stan pacjenta uniemożliwiający świadome wyrażenie zgody na dalszą diagnostykę i leczenie spowodowany doznanymi urazami i upojeniem alkoholowym - w sensie art. 33 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry. Biegli posłużyli się tu ewidentnie pojęciem funkcjonującym także w języku potocznym w oderwaniu od jego znaczenia karnoprawnego. Chodziło zarazem o stan istniejący *in concreto*, w momencie inkryminowanego zdarzenia. Tym samym nie miały nic do rzeczy okoliczności powoływane przez apelującego : pełnoletność K. S. (1), brak ubezwłasnowolnienia, brak utraty przytomności, poruszanie się o własnych siłach, nawiązywanie kontaktu z otoczeniem - jak pisze obrońca (choć przeczyła temu relacja konkubiny syna pacjentki). Realia faktyczne zajścia przekonywały natomiast o

zdeenerwowaniu i irytacji K. D. spowodowanych wulgarnym oraz irracjonalnym zachowaniem K. S. (1) jako bezpośrednich przyczynach i motywach decyzji oskarżonego o przetransportowaniu pacjentki do Izby Wyrzeźwień.

K. D. dokonał tymczasem prawidłowego rozpoznania urazów pokrzywdzonej, trafnie ją zdiagnozował, w tym zwłaszcza w zakresie potrzeby dalszej obserwacji w warunkach oddziału neurochirurgicznego. K. S. (1), co podkreślali biegli - od chwili stwierdzenia krwiaka wewnątrzczaszkowego powinna pozostawać pod stałą opieką neurochirurgiczną, zaś skierowanie jej do Izby Wyrzeźwień oddaliło w czasie proces celowego - przyczynowego leczenia i zwiększyło prawdopodobieństwo wystąpienia skutku śmiertelnego (vide : k - 244). Oskarżony pojął natomiast pod wpływem impulsu nieprawidłową decyzję.

K. D. w zupełności świadomy był stanu zdrowia pokrzywdzonej, o czym była już mowa, w tym zwłaszcza występowania zagrożenia dla życia K. S. (1), skoro tego rodzaju jasny zapis znalazł się w sporządzonej przezeń dokumentacji. Zdawał sobie również sprawę z możliwych następstw braku dalszego leczenia, o jakich starał się początkowo, a bezskutecznie przekonać pokrzywdzoną, a o czym zeznawała świadek B. K..

Z kolei, nawet jeśli w opisie przypisanego występku, co do którego Sąd Rejonowy warunkowo umorzył postępowanie karne, posłużono się - w ślad za oskarżycielem publicznym - niezbyt precyzyjnym aparatem pojęciowym

("odstąpienie od przymusowej hospitalizacji i dalszego leczenia ", "dalsza obserwacja w warunkach oddziału neurochirurgicznego ") - co w uzasadnieniu apelacji porusza obrońca, ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz wyczerpanie znamion zarzuczonego przestępstwa wątpliwości budzić nie mogą. Brak było też podstaw do kwestionowania opinii biegłych, tak pod względem merytorycznym, jak również pod kątem ich wiedzy lub bezstronności. W zupełności możliwe było też zapewnienie transportu pokrzywdzonej do odpowiedniej placówki leczniczej (w przypadku podjęcia decyzji o przymusowej obserwacji). Już choćby świadek A. B. - również lekarz - wypowiadał się na temat sposobu postępowania w wypadku "nieświadomej odmowy " leczenia ze strony pacjenta, czy nawet jego oporu (vide ; k 298 - 299). Nie było przeszkód w zakresie wezwania asysty policji po podjęciu prawidłowej decyzji o przymusowym leczeniu. Nie wchodziła tym samym w rachubę sugerowana przez obrońcę sytuacja braku możliwości zorganizowania transportu K. S. (1) do właściwej placówki. Tym bardziej, iż dowiezenie jej do Izby Wytrzeźwień nie nastąpiło kłopotów. "Oczekiwane zachowanie oskarżonego" nie polegało natomiast na "dalszej przymusowej hospitalizacji i leczeniu w (...)Szpitalu (...) w P." - jak zarzuca apelujący.

Z punktu widzenia oceny realizacji znamion ustawowych rozpatrywanego przestępstwa nie miał znaczenia fakt, iż nietrzeźwą pokrzywdzoną "dostarczono" wpierw do placówki, która

nie dysponowała oddziałem neurologicznym ani też neurochirurgicznym, jak również nie zatrudniała lekarzy wspomnianych specjalności. Na gruncie przesłanek logiki, z pewnością było tak, że pokrzywdzona po doznaniu urazu głowy w następstwie upadku ze schodów została dowieziona, raz - do najbliższego szpitala, dwa - do placówki medycznej, jakiej profil najbardziej kojarzył się z rodzajem zaistniałych urazów. Zaszłości te nie zwalniały bowiem K. D. od obowiązku trafnego i racjonalnego działania oraz podejmowania decyzji w zgodzie z zasadami wiedzy i praktyki medycznej, stosownie do okoliczności w jakich się znalazł.

Podobnie, nie odgrywał takiej roli fakt braku SOR-u w Szpitalu w P., a występowanie jedynie izby przyjęć, skoro ta ostatnie - w praktyce wykonuje podobne zadania i w razie niezorganizowania SOR-u przejmuje jego obowiązki (vide : opinia uzupełniająca biegłego, k - 323 verte).

Wniosek

Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego w całości od postawionego w akcie oskarżenia zarzutu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a

<p>w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie K. D.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylecia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego S. T. : Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku - tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd postępowania dowodowego w całości i tym samym niewyjaśnienie sprzeczności występujących w zgromadzonym materiale dowodowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie wnikliwej analizie oraz ocenie, wyprowadzając trafne i logiczne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu I instancji zaprezentowany w pisemnych motywach zapadłego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie dopuszczono się przy tym błędu w ustaleniach faktycznych, nie naruszono w żadnym stopniu prawa materialnego i procesowego, zaś rozstrzygnięcie w kwestii sprawstwa</p>		

i winy S. T. nie nasuwało wątpliwości. Poprawna okazała się także kwalifikacja prawna czynu przypisanego wspomnianemu oskarżonemu, odnośnie którego to występkę doszło do warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Sąd I instancji wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę oraz należycie wytłumaczył z jakich przyczyn odmówił wiary oskarżonemu, gdy ten nie przyznawał się do postawionego mu zarzutu. Nie przekroczył

tenże Sąd ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełnił uchybień tego rodzaju, że mogłyby one spowodować konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do rozpoznania ponownego.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd Rejonowy oceny przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów, jak również do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a z daleko idącej ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie S. T.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylenia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonego S. T. :</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym uznaniu, iż S. T. w dniu 2 września 2017 roku w B., poprzez zaniechanie ścisłej obserwacji K. S. (1) i niedochowanie należytej staranności w trakcie pełnienia dyżuru w ramach PDOZ przyczynił się do zwiększenia prawdopodobieństwa wystąpienia skutku śmiertelnego u pokrzywdzonej, czym naraził K. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym ciążył na nim obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo - tj. przestępstwo z art. 160 § 2 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca S. T. nie zauważył zasadniczej zmiany opisu czynu, w materii którego Sąd I instancji warunkowo umorzył</p>		

postępowanie karne. Problematyka zaniechania ścisłej obserwacji K. S. (1) i niedochowania w ten sposób należytej staranności w trakcie pełnienia dyżuru w ramach PDOZ została wyłączona ze wspomnianego opisu. Postać czynu przypisanego ostatecznie oskarżonemu ograniczyła się do ustalenia, że wymieniony podjął nieprawidłową decyzję o przyjęciu pacjentki do Izby Wyrzeźwień. Wyłącznie w powyższym zakresie Sąd Rejonowy dopatrywał się niedochowania należytej staranności i w konsekwencji przyczynienia się S. T. do zwiększenia prawdopodobieństwa wystąpienia u pokrzywdzonej skutku śmiertelnego, czym oskarżony naraził K. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym na oskarżonym spoczywał obowiązek opieki nad osobą narażoną na to niebezpieczeństwo.

Powyższy zarzut ocenić należało za w pełni bezprzedmiotowy i nieprzystający do rzeczywistej treści rozstrzygnięcia. Bezprzedmiotowa pozostawała tym samym argumentacja przytoczona na poparcie tak skonstruowanego zarzutu. Odpadła w efekcie konieczność szczegółowego odnoszenia się do niej.

Dość jedynie podkreślić, że interdyscyplinarna opinia uzupełniająca (vide : k - 244) jednoznacznie wskazywała na nieprawidłowość decyzji S. T. o przyjęciu pacjentki od Izby Wyrzeźwień. Znając bowiem - na podstawie dostarczonej mu dokumentacji - stan zdrowia wymienionej i rozpoznanie patologii wewnętrzzaskowej, zdając sobie

tym samym sprawę z wystąpienia stanu zagrażającego życiu, oddalił w czasie - w wyniku swej decyzji - proces celowego, przyczynowego leczenia. Zwiększył w konsekwencji prawdopodobieństwo wystąpienia skutku śmiertelnego u pacjentki, gdyż podjęcie interwencji neurochirurgicznej w czasie krótszym mogło zmniejszyć szanse jego zaistnienia. Równie dobitnie brzmiała ustna opinia uzupełniająca przedstawiona na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 roku (vide : k 323 - -324), z której wynikało, iż skoro lekarz dysponujący wiedzą, że pacjentka wymagała obserwacji neurochirurgicznej, zaś obserwacja taka nie miała zaś miejsca - decyduje mimo to o przyjęciu chorej do Izby Wytrzeźwień, to automatycznie przyjmuje na siebie odpowiedzialność za pacjentkę. Posiadanie pod opieką osoby w stanie zagrożenia życia (co wynikało z karty wypisowej ze Szpitala w P.) wymagało działań szczególnych.

Stanowisko wyrażone w obu opiniach zdecydowanie przekonywało o nietrafności decyzji S. T., by przyjąć K. S. (1) do Izby Wytrzeźwień. Tym samym niezrozumiałe i sprzeczne z merytoryczną wymową obu cytowanych opinii pozostawało końcowe stwierdzenie biegłego A. T. (vide : k - 324), jakoby na istniejącym in concreto etapie stanu klinicznego pokrzywdzonej uprawniona była zarówno decyzja o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wytrzeźwień, jak i o odmowie przyjęcia, zwłaszcza gdy biegły na szczegółowe pytanie prokuratora stwierdził jednoznacznie, iż na miejscu oskarżonego nie przyjąłby pokrzywdzonej do Izby Wytrzeźwień. Słusznie zatem Sąd Rejonowy nie potraktował

wspomnianej niekonsekwencji biegłego w kategoriach czynnika mogącego wyłączać sprawstwo, a zwłaszcza zawinięcie S. T..		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a z daleko idącej ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie S. T.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylenia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości.		
3.4.	<p>Obrońca oskarżonego S. T. :</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wynikającym z dowolnej oceny dowodów, nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd Rejonowy mającej zasadnicze znaczenie dla oceny trafności i prawidłowości zarzutu tezy, że S. T. "poprzez podjęcie decyzji</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wytrzeźwień w B., a tym samym niezachowanie należytej staranności w trakcie pełnienia dyżuru w ramach PODZ, przyczynił się do zwiększenia prawdopodobieństwa wystąpienia skutku śmiertelnego u pokrzywdzonej" , co stoi w sprzeczności z uzupełniającą opinią ustną biegłego A. T. złożoną na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 roku, który ostatecznie wskazał, iż " na tym etapie stanu klinicznego pacjentki decyzja o przyjęciu jej do Izby Wytrzeźwień, jak i decyzja odmowna były uprawnione.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Interdyscyplinarna opinia uzupełniająca (vide : k - 244) jednoznacznie wskazywała na nieprawidłowość decyzji S. T. o przyjęciu pacjentki od Izby Wytrzeźwień. Znając bowiem - na podstawie dostarczonej mu dokumentacji - stan zdrowia wymienionej i rozpoznanie patologii wewnątrzczaszkowej, zdając sobie tym samym sprawę z wystąpienia stanu zagrażającego życiu, oddalił w czasie - w wyniku swej decyzji - proces celowego, przyczynowego leczenia. Zwiększył w konsekwencji prawdopodobieństwo wystąpienia skutku śmiertelnego u pacjentki, gdyż podjęcie interwencji neurochirurgicznej w czasie krótszym mogło zmniejszyć szanse jego zaistnienia. Równie dobitnie brzmiała ustna opinia uzupełniająca przedstawiona na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 roku (vide : k 323 - -324), z której wynikało, iż skoro lekarz dysponujący wiedzą, że pacjentka wymagała obserwacji neurochirurgicznej, obserwacja taka</p>		

nie miała zaś miejsca -
decyduje mimo to o przyjęciu
chorej do Izby Wytrzeźwień, to
automatycznie przyjmuje na siebie
odpowiedzialność za pacjentkę.
Posiadanie pod opieką osoby w
stanie zagrożenia życia (co wynikało
z karty wypisowej ze Szpitala w P.)
wymagało działań szczególnych.

Stanowisko wyrażone w obu
opiniach zdecydowanie
przekonywało o nietrafności decyzji
S. T., by przyjąć K. S.
(1) do Izby Wytrzeźwień. Tym
samym niezrozumiałe i sprzeczne
z merytoryczną wymową obu
cytowanych opinii pozostawiało
końcowe stwierdzenie biegłego A.
T. (vide : k - 324), jakoby
na istniejącym in concreto etapie
stanu klinicznego pokrzywdzonej
uprawniona była zarówno decyzja
o przyjęciu K. S. (1) do Izby
Wytrzeźwień, jak i o odmowie
przyjęcia, zwłaszcza gdy biegły na
szczegółowe pytanie prokuratora
stwierdził jednoznacznie, iż
na miejscu oskarżonego nie
przyjąłby pokrzywdzonej do Izby
Wytrzeźwień. Słusznie zatem
Sąd Rejonowy nie potraktował
wspomnianej niekonsekwencji
biegłego w kategoriach czynnika
mogącego wyłączać sprawstwo, a
zwłaszcza zawinienie S. T..

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku
poprzez uniewinnienie oskarżonego
oraz zasądzenie od Skarbu Państwa
na rzecz oskarżonego kosztów
obrony z wyboru za postępowanie
przed Sądem I i II instancji.

Dopuszczenie dowodu z nowej opinii
innego zespołu biegłych, w oparciu
o zgromadzony w sprawie pełny

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>materiał dowodowy, z pominięciem zeznań obu oskarżonych, które zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadków oraz w oparciu o wyjaśnienia obu oskarżonych albo uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie S. T.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylenia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości. Nie miał w efekcie racji bytu wnioski o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S. T. kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Niezasadny pozostawał ponadto wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych.</p> <p>W kwestii przyczyn oddalenia powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy wypowiedział się w postanowieniu zapadłym w toku rozprawy odwoławczej w dniu 30 czerwca 2020 r (vide : k - 506 verte).</p>		

Pierwotna opinia interdyscyplinarna (k 159 - 169) sporządzona została w sposób, który nie zawierał stanowiska w kwestii problematyki prawidłowości decyzji o przyjęciu pokrzywdzonej do Izby Wyrzeźwień. Podobnie pierwsza opinia uzupełniająca (k - 173). Zagadnienie to poruszone zostało dopiero w drugiej (pisemnej) opinii uzupełniającej (k 243 - 244) oraz w opinii dodatkowej pochodzącej z rozprawy z dnia 17 czerwca 2019 r (k 323 - 324).

Biegli sporządzający pierwotną opinię mieli oczywiście w polu widzenia również i zeznania złożone przez obu oskarżonych w charakterze świadków. Dowód ów był przeprowadzony nim doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. Wada powyższa w żadnej mierze nie wpłynęła jednak na ukształtowanie przez biegłych błędnego stanowiska, ponadto została konwalidowana w następstwie wyjaśnień K. D. i S. T. (jako podejrzanych i oskarżonych), w ramach których potwierdzili oni wszystkie te okoliczności wynikające z ich wcześniejszych zeznań --cytowane w opinii. Co najistotniejsze jednak, biegli w opiniach uzupełniających (vide : k - 173, 243 - 244, 323 - 324) autorytatywnie wypowiedzieli się, iż podstawę ich wniosków stanowił całościowy obraz postępowania każdego z oskarżonych wynikający tak z relacji świadków zdarzenia, lecz przede wszystkim ocena kliniczna stanu pacjentki i wyniki jej badań obrazowych oraz laboratoryjnych utrwalone w dokumentacji medycznej. Same tylko zeznania K. D., a następnie S. T. nie były zaś taką podstawą i w konsekwencji ich brak

<p>nie doprowadziłby do zmiany końcowych konkluzji.</p> <p>Ponadto - co naprowadzono wyżej - dopiero druga i trzecia opinia uzupełniająca dotyczyły wprost kwestii trafności decyzji o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wytrzeźwień, a zatem powstały w czasie, gdy naprowadzony wyżej błąd został już wychwycony. W konsekwencji zeznania S. T. złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego w charakterze świadka nie odegrały już żadnej praktycznej roli .</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Obrońca oskarżonego S. T. :</p> <p>Naruszenie przepisów postępowania mające zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk wyrażające się w przekroczeniu przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego S. T. oraz uzupełniającej opinii ustnej biegłego A. T. złożonej na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 roku, który ostatecznie wskazał, że "na tym etapie stanu klinicznego pacjentki decyzja o przyjęciu jej do izby Wytrzeźwień, jak i decyzja odmowna były uprawnione", co doprowadziło do przyjęcia przez Sąd I instancji bezzasadnej tezy, iż S. T. "poprzez podjęcie decyzji o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wytrzeźwień w B., a tym samym niedochowaniu należytej staranności w trakcie pełnienia dyżuru w ramach PODZ, przyczynił się do zwiększenia prawdopodobieństwa wystąpienia skutku śmiertelnego u pokrzywdzonej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Interdyscyplinarna opinia uzupełniająca (vide : k - 244) jednoznacznie wskazywała na nieprawidłowość decyzji S. T. o przyjęciu pacjentki od Izby Wyrzeźwień. Znając bowiem - na podstawie dostarczonej mu dokumentacji - stan zdrowia wymienionej i rozpoznanie patologii wewnątrzczaszkowej, zdając sobie tym samym sprawę z wystąpienia stanu zagrażającego życiu, oddalił w czasie - w wyniku swej decyzji - proces celowego, przyczynowego leczenia. Zwiększył w konsekwencji prawdopodobieństwo wystąpienia skutku śmiertelnego u pacjentki, gdyż podjęcie interwencji neurochirurgicznej w czasie krótszym mogło zmniejszyć szanse jego zaistnienia. Równie dobitnie brzmiała ustna opinia uzupełniająca przedstawiona na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 roku (vide : k 323 - -324), z której wynikało, iż skoro lekarz dysponujący wiedzą, że pacjentka wymagała obserwacji neurochirurgicznej, obserwacja taka nie miała zaś miejsca - decyduje mimo to o przyjęciu chorej do Izby Wyrzeźwień, to automatycznie przyjmuje na siebie odpowiedzialność za pacjentkę. Posiadanie pod opieką osoby w stanie zagrożenia życia (co wynikało z karty wypisowej ze Szpitala w P.) wymagało działań szczególnych.</p> <p>Stanowisko wyrażone w obu opiniach zdecydowanie przekonywało o nietrafności decyzji S. T., by przyjąć K. S. (1) do Izby Wyrzeźwień. Tym samym niezrozumiałe i sprzeczne z merytoryczną wymową obu</p>	

cytowanych opinii pozostawało końcowe stwierdzenie biegłego A. T. (vide : k - 324), jakoby na istniejącym in concreto etapie stanu klinicznego pokrzywdzonej uprawniona była zarówno decyzja o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wyrzeźwień, jak i o odmowie przyjęcia, zwłaszcza gdy biegły na szczegółowe pytanie prokuratora stwierdził jednoznacznie, iż na miejscu oskarżonego nie przyjąłby pokrzywdzonej do Izby Wyrzeźwień. Słusznie zatem Sąd Rejonowy nie potraktował wspomnianej niekonsekwencji biegłego w kategoriach czynnika mogącego wyłączać sprawstwo, a zwłaszcza zawinienie S. T.

Nie mogło być przeto mowy o przekroczeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, dowolnej i błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - jak podnosi obrońca.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru za postępowanie przed Sądem I i II instancji.

Dopuszczenie dowodu z nowej opinii innego zespołu biegłych, w oparciu o zgromadzony w sprawie pełny materiał dowodowy, z pominięciem zeznań obu oskarżonych, które zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadków oraz w oparciu o wyjaśnienia obu oskarżonych albo uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie S. T.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylecia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości. Nie miał w efekcie racji bytu wnioski o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S. T. kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Niezasadny pozostawał ponadto wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych.</p> <p>W kwestii przyczyn oddalenia powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy wypowiedział się w postanowieniu zapadłym w toku rozprawy odwoławczej w dniu 30 czerwca 2020 r (vide : k - 506 verte).</p> <p>Pierwotna opinia interdyscyplinarna (k 159 - 169) sporządzona została w sposób, który nie zawierał stanowiska w kwestii problematyki prawidłowości decyzji o przyjęciu pokrzywdzonej do Izby Wyrzeźwień. Podobnie pierwsza opinia uzupełniająca (k - 173). Zagadnienie to poruszone zostało</p>	

dopiero w drugiej (pisemnej) opinii uzupełniającej (k 243 - 244) oraz w opinii dodatkowej pochodzącej z rozprawy z dnia 17 czerwca 2019 r (k 323 - 324).

Biegli sporządzający pierwotną opinię mieli oczywiście w polu widzenia również i zeznania złożone przez obu oskarżonych w charakterze świadków. Dowód ów był przeprowadzony nim doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. Wada powyższa w żadnej mierze nie wpłynęła jednak na ukształtowanie przez biegłych błędnego stanowiska, ponadto została konwalidowana w następstwie wyjaśnień K. D. i S. T. (jako podejrzanych i oskarżonych), w ramach których potwierdzili oni wszystkie te okoliczności wynikające z ich wcześniejszych zeznań --cytowane w opinii. Co najistotniejsze jednak, biegli w opiniach uzupełniających (vide : k - 173, 243 - 244, 323 - 324) autorytatywnie wypowiedzieli się, iż podstawę ich wniosków stanowił całościowy obraz postępowania każdego z oskarżonych wynikający tak z relacji świadków zdarzenia, lecz przede wszystkim ocena kliniczna stanu pacjentki i wyniki jej badań obrazowych oraz laboratoryjnych utrwalone w dokumentacji medycznej. Same tylko zeznania K. D., a następnie S. T. nie były zaś taką podstawą i w konsekwencji ich brak nie doprowadziłby do zmiany końcowych konkluzji.

Ponadto - co naprowadzono wyżej - dopiero druga i trzecia opinia uzupełniająca dotyczyły wprost kwestii trafności decyzji o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wyrzeźwień, a zatem powstały w czasie, gdy naprowadzono wyżej

<p>błąd został już wychwycony. W konsekwencji zeznania S. T. złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego w charakterze świadka nie odegrały już żadnej praktycznej roli .</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Obróńca oskarżonego S. T. :</p> <p>Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 389 § 1 kpk a contrario, poprzez uwzględnienie przez Sąd I instancji wydanych w sprawie opinii medycznych oraz opinii uzupełniających (k 159 - 169, 173, 243 - 244), które w rzeczywistości oparte zostały na zeznaniach oskarżonego S. T. złożonych w charakterze świadka (k 133 - 136).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Biegli sporządzający pierwotną opinię mieli oczywiście w polu widzenia również i zeznania złożone przez obu oskarżonych w charakterze świadków. Dowód ów był przeprowadzony nim doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. Wada powyższa w żadnej mierze nie wpłynęła jednak na ukształtowanie przez biegłych błędnego stanowiska, ponadto została konwalidowana w następstwie wyjaśnień K. D. i S. T. (jako podejrzanych i oskarżonych), w ramach których potwierdzili oni wszystkie te okoliczności wynikające z ich wcześniejszych zeznań --cytowane w opinii. Co najistotniejsze jednak, biegli w opiniach uzupełniających (vide : k - 173, 243 - 244, 323 - 324)</p>		

autorytatywnie wypowiedzieli się, iż podstawę ich wniosków stanowił całościowy obraz postępowania każdego z oskarżonych wynikający tak z relacji świadków zdarzenia, lecz przede wszystkim ocena kliniczna stanu pacjentki i wyniki jej badań obrazowych oraz laboratoryjnych utrwalone w dokumentacji medycznej. Same tylko zeznania K. D., a następnie S. T. nie były zaś taką podstawą i w konsekwencji ich brak nie doprowadziłby do zmiany końcowych konkluzji.

Pierwotna opinia interdyscyplinarna (k 159 - 169) sporządzona została w sposób, który nie zawierał stanowiska w kwestii problematyki prawidłowości decyzji o przyjęciu pokrzywdzonej do Izby Wyrzeźwień. Podobnie pierwsza opinia uzupełniająca (k - 173). Zagadnienie to poruszone zostało dopiero w drugiej (pisemnej) opinii uzupełniającej (k 243 - 244) oraz w opinii dodatkowej pochodzącej z rozprawy z dnia 17 czerwca 2019 r (k 323 - 324).

Ponadto - co naprowadzono wyżej - dopiero druga i trzecia opinia uzupełniająca dotyczyły wprost kwestii trafności decyzji o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wyrzeźwień, a zatem powstały w czasie, gdy naprowadzony wyżej błąd został już wychwycony. W konsekwencji zeznania S. T. złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego w charakterze świadka nie odegrały już żadnej praktycznej roli .

Do obrażenia przepisów procesowych wskazanych w zarzucie obrońcy - w ostatecznym rozrachunku - zatem nie doszło.

Wniosek		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru za postępowanie przed Sądem I i II instancji.</p> <p>Dopuszczenie dowodu z nowej opinii innego zespołu biegłych, w oparciu o zgromadzony w sprawie pełny materiał dowodowy, z pominięciem zeznań obu oskarżonych, które zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadków oraz w oparciu o wyjaśnienia obu oskarżonych albo uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie S. T.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylenia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości. Nie miał w efekcie racji bytu wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S. T. kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przed Sądem I</p>		

instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Niezasadny pozostawał ponadto wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych.

W kwestii przyczyn oddalenia powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy wypowiedział się w postanowieniu zapadłym w toku rozprawy odwoławczej w dniu 30 czerwca 2020 r (vide : k - 506 verte).

Pierwotna opinia interdyscyplinarna (k 159 - 169) sporządzona została w sposób, który nie zawierał stanowiska w kwestii problematyki prawidłowości decyzji o przyjęciu pokrzywdzonej do Izby Wyrzeźwień. Podobnie pierwsza opinia uzupełniająca (k - 173). Zagadnienie to poruszone zostało dopiero w drugiej (pisemnej) opinii uzupełniającej (k 243 - 244) oraz w opinii dodatkowej pochodzącej z rozprawy z dnia 17 czerwca 2019 r (k 323 - 324).

Biegli sporządzający pierwotną opinię mieli oczywiście w polu widzenia również i zeznania złożone przez obu oskarżonych w charakterze świadków. Dowód ów był przeprowadzony nim doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. Wada powyższa w żadnej mierze nie wpłynęła jednak na ukształtowanie przez biegłych błędnego stanowiska, ponadto została konwalidowana w następstwie wyjaśnień K. D. i S. T. (jako podejrzanych i oskarżonych), w ramach których potwierdzili oni wszystkie te okoliczności wynikające z ich wcześniejszych zeznań --cytowane w opinii. Co najistotniejsze jednak, biegli w opiniach uzupełniających (vide : k - 173, 243 - 244, 323 - 324)

autorytatywnie wypowiedzieli się, iż podstawę ich wniosków stanowił całościowy obraz postępowania każdego z oskarżonych wynikający tak z relacji świadków zdarzenia, lecz przede wszystkim ocena kliniczna stanu pacjentki i wyniki jej badań obrazowych oraz laboratoryjnych utrwalone w dokumentacji medycznej. Same tylko zeznania K. D., a następnie S. T. nie były zaś taką podstawą i w konsekwencji ich brak nie doprowadziłby do zmiany końcowych konkluzji.

Ponadto - co naprowadzono wyżej - dopiero druga i trzecia opinia uzupełniająca dotyczyły wprost kwestii trafności decyzji o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wyrzeźwień, a zatem powstały w czasie, gdy naprowadzony wyżej błąd został już wychwycony. W konsekwencji zeznania S. T. złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego w charakterze świadka nie odegrały już żadnej praktycznej roli .

3.7.

Obrońca oskarżonego S. T. :

Naruszenie prawa materialnego - art. 160 § 1 kk w zw. z art. 160 § 2 kk poprzez błędne przyjęcie, iż w odniesieniu do oskarżonego S. T., nawet w ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym istnieją jakiegokolwiek podstawy do przyjęcia umyślnej formy popełnienia przypisanego mu w sentencji wyroku czynu zabronionego.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Nie budziło też wątpliwości Sądu Okręgowego, że każdy z oskarżonych działał umyślnie, z zamiarem ewentualnym. Każdemu bowiem z nich dobrze znany był faktyczny stan zdrowia pokrzywdzonej, rodzaj i charakter doznanych przez nią urazów, istnienie stanu zagrażającego życiu K. S. (1), i co najistotniejsze, a co wynikało z posiadanej wiedzy medycznej - możliwe i realnie wchodzące w rachubę skutki zaniechań mogące nastąpić w przypadku zaniechania dalszego leczenia wymienionej. K. D. wprost (i prawidłowo) zdiagnozował pokrzywdzoną, S. T. zapoznał się z dokumentacją szpitalną opisującą precyzyjnie powyższe rozpoznanie i dalsze zalecenia.

Każdy z nich miał przeto świadomość wymogu najmniej dalszej obserwacji neurochirurgicznej pokrzywdzonej, jaka nie mogła zostać przeprowadzona ani w Szpitalu w P., ani też w Izbie Wytrzeźwień. W tym stanie rzeczy trudno zakładać, by żaden z nich nie przewidywał możliwości, iż zaniechanie podjęcia decyzji o przymusowym leczeniu (i w konsekwencji zaniechanie takowej obserwacji) i skierowanie chorej jedynie do Izby Wytrzeźwień, jak również podjęcie decyzji o jej przyjęciu do tej ostatniej placówki (a zatem także zaniechanie obserwacji neurochirurgicznej) nie narazi K. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

W omówionych realiach faktycznych jednoznacznie nasuwało się też istnienie związku przyczynowego pomiędzy rzeczywiście podjętymi przez oskarżonych działaniami i

zaniechaniami a skutkiem w postaci wspomnianego narażenia.		
Wniosek		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru za postępowanie przed Sądem I i II instancji.</p> <p>Dopuszczenie dowodu z nowej opinii innego zespołu biegłych, w oparciu o zgromadzony w sprawie pełny materiał dowodowy, z pominięciem zeznań obu oskarżonych, które zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadków oraz w oparciu o wyjaśnienia obu oskarżonych albo uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie S. T.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylenia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości. Nie miał w efekcie racji bytu wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S.</p>		

T. kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Niezasadny pozostawał ponadto wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych.

W kwestii przyczyn oddalenia powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy wypowiedział się w postanowieniu zapadłym w toku rozprawy odwoławczej w dniu 30 czerwca 2020 r (vide : k - 506 verte).

Pierwotna opinia interdyscyplinarna (k 159 - 169) sporządzona została w sposób, który nie zawierał stanowiska w kwestii problematyki prawidłowości decyzji o przyjęciu pokrzywdzonej do Izby Wytrzeźwień. Podobnie pierwsza opinia uzupełniająca (k - 173). Zagadnienie to poruszone zostało dopiero w drugiej (pisemnej) opinii uzupełniającej (k 243 - 244) oraz w opinii dodatkowej pochodzącej z rozprawy z dnia 17 czerwca 2019 r (k 323 - 324).

Biegli sporządzający pierwotną opinię mieli oczywiście w polu widzenia również i zeznania złożone przez obu oskarżonych w charakterze świadków. Dowód ów był przeprowadzony nim doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. Wada powyższa w żadnej mierze nie wpłynęła jednak na ukształtowanie przez biegłych błędnego stanowiska, ponadto została konwalidowana w następstwie wyjaśnień K. D. i S. T. (jako podejrzanych i oskarżonych), w ramach których potwierdzili oni wszystkie te okoliczności wynikające z ich wcześniejszych zeznań --cytowane w opinii. Co najistotniejsze jednak, biegli w

opiniach uzupełniających (vide : k - 173, 243 - 244, 323 - 324) autorytatywnie wypowiedzieli się, iż podstawę ich wniosków stanowił całościowy obraz postępowania każdego z oskarżonych wynikający tak z relacji świadków zdarzenia, lecz przede wszystkim ocena kliniczna stanu pacjentki i wyniki jej badań obrazowych oraz laboratoryjnych utrwalone w dokumentacji medycznej. Same tylko zeznania K. D., a następnie S. T. nie były zaś taką podstawą i w konsekwencji ich brak nie doprowadziłby do zmiany końcowych konkluzji.

Ponadto - co naprowadzono wyżej - dopiero druga i trzecia opinia uzupełniająca dotyczyły wprost kwestii trafności decyzji o przyjęciu K. S. (1) do Izby Wyrzeźwień, a zatem powstały w czasie, gdy naprowadzony wyżej błąd został już wychwycony. W konsekwencji zeznania S. T. złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego w charakterze świadka nie odegrały już żadnej praktycznej roli .

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego względem oskarżonych : K. D. i S. T. na okresy prób wynoszące po jednym roku - zawarte w punktach 1 i 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcia o zasądzeniu po myśli art. 46 § 1 kk - od każdego z oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. i na rzecz następców prawnych oskarżyciela posiłkowego K. S. (2) - tj. na rzecz : O. M. i F. M. zadośćuczynienia w kwotach po 10.000 złotych - zawarte w punkcie 3 dyspozycji przedmiotowego wyroku. Rozstrzygnięcie z punktu 5 części dyspozytywnej dotyczące obciążenia każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłatą i wydatkami postępowania.</p>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sąd Rejonowy starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie wnikliwej analizie oraz ocenie, wyprowadzając trafne i logiczne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu I instancji zaprezentowany w pisemnych motywach zapadłego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie dopuszczono się przy tym błędu w ustaleniach faktycznych, nie naruszono w żadnym stopniu prawa materialnego i procesowego, zaś rozstrzygnięcie w kwestii sprawstwa i winy S. T. nie nasuwało wątpliwości. Poprawna okazała się także kwalifikacja prawna czynu przypisanego wspomnianemu oskarżonemu, odnośnie którego to występkę doszło do warunkowego umorzenia postępowania karnego.</p> <p>Sąd I instancji wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę oraz należycie wytłumaczył z jakich przyczyn odmówił wiary oskarżonemu, gdy ten nie przyznawał się do postawionego mu zarzutu. Nie przekroczył</p> <p>tenże Sąd ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełnił uchybień tego rodzaju, że mogłyby one spowodować konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do rozpoznania ponownego.</p>	

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd Rejonowy oceny przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów, jak również do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do poczynienia ustaleń faktycznych i ocen prawnych odbiegających od stanowiska Sądu I instancji, a w kierunku postulowanym przez obrońcę. Nie było tym samym podstaw faktycznych i prawnych, by zaskarżony wyrok zmieniać, a zwłaszcza poprzez uniewinnienie K. D.. Tym bardziej nie istniały powody upoważniające w zgodzie z uregulowaniem art. 437 § 2 kpk do uchylecia wyroku celem przeprowadzania przewodu sądowego na nowo i w całości.

W efekcie, w takim stanie rzeczy i wobec wykazania przez Sąd Rejonowy istnienia ustawowych przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania karnego względem obu oskarżonych, a także wobec braku podstaw do podważenia owych przesłanek - zastosowanie wspomnianego dobrodziejstwa należało uznać za orzeczenie ze wszech miar dla nich korzystne.

Sąd odwoławczy za w pełni trafne - tak, co do zasady, jak i pod kątem rozmiaru - ocenił obciążenie K. D. oraz S. T. zadośćuczynieniami pieniężnymi na rzecz oskarżyciela posiłkowego i następców prawnych drugiego oskarżyciela posiłkowego, który zmarł przed ukończeniem postępowania. Również rozstrzygnięcie z punktu 5 dyspozycji zapadłego wyroku pozostaje w zgodzie z uregulowaniami przepisów art. 629 kpk i 627 kpk.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Okręgowy - uwzględniając zażalenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego D. S. (vide : k 406 - 407) zmienił punkt 4 zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż w miejsce dotychczasowego rozstrzygnięcia

a/ zasądził od oskarżonych : K. D. i S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. kwoty po 756

złoty tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika z wyboru ,

b/ zasądził od oskarżonych : K. D. i S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego O. M. kwoty po 756 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika z wyboru,

c/zasądził od oskarżonych : K. D. i S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego F. M. kwoty po 756 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika z wyboru.

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd Rejonowy błędnie i sprzecznie z uregulowaniem przepisu § 11 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie błędnie przyjął kwotę "bazową", na gruncie której następuje wyliczenie należności oskarżyciela posiłkowego przysługującej mu od oskarżonego z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika w sprawie - na kwotę 420 złotych, podczas gdy dla dla spraw objętych postępowaniem zwyczajnym stawka minimalna wynosi 840 złotych. Nie uwzględnił ponadto kolejnych terminów rozprawy, za które przewidziane jest (§ 17 pkt.1 w/w rozporządzenia) podwyższenie stawki minimalnej o 20 %, jak również nie wziął pod rozwagę należności z powyższego tytułu przypadających od oskarżonych na rzecz następców prawnych drugiego oskarżyciela posiłkowego, który zmarł przed ukończeniem postępowania.

Mając na uwadze wszystko powyższe i uwzględniając wywiedzione zażalenie Sąd odwoławczy zmienił rozstrzygnięcie z punktu 4 dyspozycji zapadłego wyroku w sposób opisany wyżej.

Przyjmując za podstawę stawkę minimalną 840 złotych i zasadę z § 17 pkt. 1 w/w rozporządzenia (4 razy 168 złotych, czyli w sumie 672 złote) należność przysługująca oskarżycielowi posiłkowemu D. S., a także każdemu z następców prawnych zmarłego oskarżyciela posiłkowego K. S. (2) wynosiła ogółem 1512 złotych (840 złote plus 672 złote), a zatem po 756 złotych od każdego z oskarżonych.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	Od oskarżonych zasądzono - po myśli art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk - przypadającą na każdego z nich część wydatków za postępowanie odwoławcze w kwotach po 10 złotych i wymierzono im opłaty za drugą instancję w kwotach po 100 złotych

7. PODPIS
sędzia Krzysztof Ficek sędzia Grażyna Tokarczyk sędzia Arkadiusz Łata

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. D..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego względem oskarżonego K. D. na okres prób wynoszący jeden rok - zawarte w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcie o zasądzeniu po myśli art. 46 § 1 kk - od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. i na rzecz następców prawnych oskarżyciela posiłkowego K. S. (2) - tj. na rzecz : O. M. i F. M. zadośćuczynienia w kwocie 10.000 złotych, zawarte w punkcie 3 dyspozycji przedmiotowego wyroku.

	Rozstrzygnięcie z punktu 5 części dyspozytywnej dotyczące obciążenia oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą i wydatkami postępowania.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego S. T..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego względem oskarżonego S.

ustalenie, którego dotyczy apelacja	T. na okres prób wynoszący jeden rok - zawarte w punkcie 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcie o zasądzeniu po myśli art. 46 § 1 kk - od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. i na rzecz następców prawnych oskarżyciela posiłkowego K. S. (2) - tj. na rzecz : O. M. i F. M. zadośćuczynienia w kwocie 10.000 złotych, zawarte w punkcie 3 dyspozycji przedmiotowego wyroku. Rozstrzygnięcie z punktu 5 części dyspozytywnej dotyczące obciążenia oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą i wydatkami postępowania.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana